

No als tribunals polítics espanyols

written by Llorenç Prats | 1 de juliol de 2022

La visita de Manuel Marchena, jutge espanyol del Tribunal Suprem, al Col·legi d'Advocat de Barcelona ha despertat una forta oposició entre els juristes catalans. El protagonisme d'aquest jutge estrella en la causa contra els presos polítics catalans és el principal motiu. Per això, centenars de lletrats han convingut de **concentrar-se el 4 de juliol a les 4 de la tarda davant la seu del col·legi barceloní** per expressar disconformitat amb la normalització de la seva presència a Catalunya.

Hom parla, fins i tot, de provocació, tenint en compte que la conferència que té prevista escapa a qualsevol debat versemblant i tenint en compte la quantitat d'assumptes que té damunt la taula pendants de tramitació. Té prou temps per dissertacions vàcues quan la maquinària judicial espanyola, saturada i exhausta, actua, senyalen, amb greus dificultats, i en les darreres instàncies, com és el cas del Tribunal Suprem on té la principal responsabilitat, ho fa amb una clara orientació política, sobretot a l'hora d'admetre determinades actuacions o tancar d'altres expedients, fregant l'arbitrarietat, com es comenta obertament.

De fons, hi ha el convenciment judicial espanyol que els aspectes nacionals catalans són plantejament ideològics i partidistes, els quals vulneren els principis d'igualtat i neutralitat de les institucions. S'obliden que **l'expressió nacional de Catalunya no és una opció partidista, és l'expressió d'un poble viu i fort** que no ha obtingut cap desenvolupament constitucional espanyol tot i les directes mencions que conté la carta magna espanyola.

La neutralitat ideològica o política d'una institució

catalana, com pot ésser qualsevol col·legi professional, escometen **els col·lectius convocants de la concentració anunciada, és servir els seus ciutadans, i en conseqüència la nació en la que viuen.** I a Catalunya aquesta nació és Catalunya, tot i que estigui, en part, dins de l'estat espanyol. Aquesta conclusió, amb pocs reconeixements jurisprudencials, preval en la majoria de la doctrina i forma part d'un ampli consens social, però tanmateix, no s'aplica perquè la distància ho confon tot i determinades forces, efectivament partidistes, ho impedeixen.

En la sentència de l'Estatut del 2010 del Tribunal Constitucional, per medi de vots particular, es va entendre que era possible constatar "l'existència d'un conjunt global d'elements varis com potencials bases jurídiques que sustenten la configuració nacional de Catalunya" però aquesta visió, natural i realista, va perdre. Des d'aleshores, encara més en nom de la democràcia espanyola, **qualsevol normalització nacional catalana té un únic qualificatiu espanyol: partidisme ideològic i manca de neutralitat.**

Per a la judicatura espanyola, amb gran contundència, no existeix la nació catalana i els catalans tampoc. Només hi ha ciutadans espanyols i algunes especificitats regionals. És així, i no ha canviat res des del 1939. **La seva neutralitat és la imposició espanyola.**